

LES INVESTIGATORS MARIANAO I EL MISTERI

DE LES QUATRE PALMERES

Fa uns anys, a un poble de Catalunya anomenat Sant Boi, es van unir tres noies. Aquestes noies eren l'Emma, la Mar i la Lucía. Elles eren unes noies a qui els agradava molt investigar, per això van decidir anomenar-se "Les Investigators Marianao". Sempre descobrien moltes coses com, per exemple, les seves inicials escrites en arbres. També descobrien pistes que les portaven a altres pistes i mai no paraven d'investigar. Era la seva passió! No tenien la mateixa edat, l'Emma anava a un curs més que la Mar i la Lucía.

El gran misteri va començar a l'estiu. L'Emma estava al parc, a la tarda, i començava a fer-se fosc.

-Vinga noia! Cap a casa! -va dir la mare de l'Emma mentre s'aixecava del banc verd que hi havia al parc.

-Cinc minuts més mama, si us plau! -va respondre l'Emma activa per a continuar jugant al parc.

Durant aquells cinc minuts més que li regalava la seva mare, l'Emma va mirar al cel i va veure com el sol passava entremig de quatre palmeres i, rapidíssim, va recordar una llegenda que li van explicar a l'escola.

La llegenda deia que, cada cent anys, el sol passava entremig d'aquelles quatre palmeres. Això significava que la fi del món podria arribar en qualsevol moment i que algú hauria de salvar la humanitat. Aquestes persones haurien de ser valentes i fortes, però molt amables i amb bondat.

L'Emma, rapidíssim, va anar cap a la seva mare i li va dir:

-Mama, és igual! Marxem ràpidament!

L'Emma se'n va anar a casa. L'endemà ho va explicar tot a la Mar i a la Lucía. Totes dues es van sorprendre, però sabien que elles tres eren les que havien de salvar el món i es van informar de la llegenda a la biblioteca.

-Lucía, Emma! He trobat una cosa molt interessant! -va dir la Mar.

La Mar va trobar que durant la posta de sol, quan els núvols es fan roses i el sol s'amaga, elles haurien de dir ben fort els seus noms, justament en el punt més alt de la ciutat.

I així ho van fer. Van pujar a Sant Ramon, una bonica muntanya a prop de la seva ciutat. Durant la posta de sol van repetir els seus noms cada vegada més alt, més alt i més alt... fins que van veure una llum blanca, tan forta que va cobrir tot Sant Boi.

Totes tres van sentir una alarma i, de cop i volta, es van despertar cadascuna a casa seva, als seus llits. Havia funcionat! Era un nou dia i no l'últim dia de la humanitat.

Al dia següent, es van trobar al parc i a les tres els va resultar molt estrany. En cent anys tornaria a passar el mateix i unes altres persones haurien de saber reconèixer el moment just per a tornar a actuar.

Seran capaces?

Emma Coulibaly Anglada